

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Andrzej Ryński

w sprawie **D. W.**

skazanego z art. 215 § 1 k.k. z 1969 r. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 maja 2016 r.,

wniosku obrońcy o wznowienie postępowania wykonawczego

p o s t a n o w i ł:

1) na podstawie art. 540 § 2 k.p.k. wznowić postępowanie wykonawcze wobec **D. W.** zakończone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 października 2005 r., sygn. akt II AKzw 779/05, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 9 sierpnia 2005 r., sygn. akt II Ko 24/05;

2) na podstawie art. 547 § 3 k.p.k. oraz art. 15 § 1 k.k.w. w zw. z art. 75 § 4 k.k. uchylić wskazane w pkt 1 postanowienia i umorzyć postępowanie wykonawcze w zakresie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec **D. W.** wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 2 lipca 1999 r., sygn. akt II K 93/96, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 listopada 2000 r., sygn. akt II AKa 191/00;

3) na podstawie art. 639 k.p.k. i art. 632 pkt 2 k.p.k. obciążyć kosztami sądowymi za postępowanie wznowieniowe Skarb Państwa;

4) na podstawie art. 15 ust. 2 zd. 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwrócić D. W. uiszczoną opłatę od wniosku o wznowienie postępowania w kwocie 150 zł.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z 2 lipca 1999 r., utrzymanym w mocy w dniu 29 listopada 2000 r. przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, D. W. skazany został za przestępstwo z art. 215 § 1, art. 265 § 1 i art. 267 w zw. z art. 58 w zw. z art. 10 § 2 k.k. z 1969 r. na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat oraz na karę grzywny w wysokości 5000 zł. W okresie próby, w styczniu 2003 r., D. W. dopuścił się przestępstwa z art. 239 § 1, art. 270 § 1 i art. 271 § 1 w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieście w Łodzi z 19 stycznia 2005 r. skazany został na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat; wyrok ten uprawomocnił się w dniu 27 stycznia 2005 r.

Ze względu na popełnienie powtórnie przestępstwa umyślnego i podobnego do poprzedniego Sąd Okręgowy w Słupsku, postanowieniem z 9 sierpnia 2005 r. – na mocy art. 75 § 1 k.k. – zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z 2 lipca 1999 r.; postanowienie to w dniu 19 października 2005 r. utrzymał w mocy Sąd Apelacyjny w Gdańsku.

Z wnioskiem o wznowienie postępowania wykonawczego wstąpił obrońca skazanego. Wskazując na art. 540 § 2 k.p.k., a więc na podstawę *propter decreta*, stwierdził, że w dniu 17 lipca 2013 r. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niekonstytucyjności art. 75 § 1 k.k. w zakresie, w jakim nie przewidział możliwości odstąpienia przez sąd od zarządzenia wykonania kary w sytuacji, gdy wobec skazanego ponownie przeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jeżeli przemawiały za tym szczególne względy.

Prokurator Prokuratury Krajowej przychylił się do wniosku o wznowienie postępowania wykonawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania wykonawczego zasługiwał na uwzględnienie.

Bezsporne było, że Trybunał Konstytucyjny, wyrokiem z 17 lipca 2013 r. (SK 9/10 – Dz. U z 2013 r., poz. 905), uznał art. 75 § 1 k.k. we wskazanym wyżej zakresie za niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP. Jednocześnie orzekł, że zakwestionowany przepis traci moc obowiązującą z dniem 9 lutego 2015 r. Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że na mocy art. 1 pkt 39 lit. a) ustawy z 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) art. 75 § 1 k.k. uzyskał nowe brzmienie, zgodnie z którym zarządzenie wykonania kary jest obowiązkowe, jeżeli skazany w okresie próby popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Bezsporne pozostaje, że przy podejmowaniu decyzji w kwestii zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności Sądy obu instancji poprzestały na formalnej ocenie zaistnienia przesłanek z art. 75 § 1 k.k., stosując swoisty automatyzm w orzekaniu. W ówczesnym stanie prawnym takie procedowanie nie było wadliwe. Z uwagi jednak na powołany wyżej wyrok Trybunału Konstytucyjnego, mający charakter negatywnego wyroku zakresowego, Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że w niniejszej sprawie wystąpiła podstawa określona w art. 540 § 2 k.p.k. Przychylając się do ugruntowanej już linii orzeczniczej (zob. postanowienie SN z 9 grudnia 2015 r., IV KO 49/15) i do wywodów zarówno skarżącego, jak i prokuratura Prokuratury Krajowej oraz uznając za zbędne, a więc i w jakimś sensie nieracjonalne powtarzanie całej argumentacji wyłożonej we wskazanych dokumentach procesowych, Sąd Najwyższy wznowił postępowanie wykonawcze, uchylił postanowienia Sądów obu instancji w przedmiocie zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności i z powodu upływu okresu próby oraz dalszych 6 miesięcy umorzył postępowanie wykonawcze.

Wobec uwzględnienia wniosku bezprzedmiotowe stało się postulowane przez skarżącego wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 545 §1 k.p.k. w zw. z art. 532 § 1 k.p.k.

